

Σύντομο Βιογραφικό των Paolo και Vittorio Taviani

Οι Πάολο και Βιτόριο Ταβιάνι (8 Νοεμβρίου 1931 και 20 Σεπτεμβρίου 1929 αντίστοιχα) είναι Ιταλοί σκηνοθέτες και σεναριογράφοι. Είναι αδέρφια που εργάζονται πάντα μαζί.

Γεννήθηκαν στο χωριό Σαν Μινιάτο της Τοσκάνης.

Σπούδασαν στο Πανεπιστήμιο της Πίζας, μουσικολογία και ιστορία της τέχνης ο Πάολο και νομική ο Βιτόριο, αλλά στράφηκαν γρήγορα στον κινηματογράφο. Αρχικά ασχολήθηκαν με την κριτική κινηματογράφου και τη δημιουργία κινηματογραφικών λεσχών στην περιοχή τους. Στη συνέχεια υπήρξαν σκηνοθέτες πολλών ντοκιμαντέρ για την Ιταλική τηλεόραση, ενώ γύρισαν και μικρού μήκους ταινίες.

Πρώτη τους ταινία είναι το ντοκιμαντέρ μικρού μήκους «Σαν Μινιάτο Ιούλης '44» (1954) (συνεργάστηκαν στο σενάριο οι Βαλεντίνο Ορσίνι και Τσέζαρε Τζαβατίνι), με θέμα τη ναζιστική θηριωδία που έπληξε το χωριό τους. Το ίδιο θέμα θα τους απασχολήσει αργότερα στην ταινία «Η Νύχτα του Σαν Λορέντζο» (1982).

Το 1962 πραγματοποίησαν το ντεμπούτο τους με τη μεγάλη ταινία «Ένας άντρας στην Πυρά» (1962), σε συσκηνοθεσία με τον Βαλεντίνο Ορσίνι. Η συνεργασία τους συνεχίστηκε και στην επόμενη ταινία, τους «Παράνομους του Έρωτα» (1967).

Κάθε ταινία των Ταβιάνι μοιάζει σαν ένα κεφάλαιο ενός μεγάλου βιβλίου, που συγγράφουν οι ίδιοι από τις αρχές της δεκαετίας του 1960.

Το έργο τους συχνά έχει την αφετηρία του στη λογοτεχνία, αφού περιλαμβάνει πλήθος διασκευών έργων κλασικών συγγραφέων όπως του Τολστόι, του Γκαίτε, του Πιραντέλο, του Αλέξανδρου Δουμά (πατρός). Το «Χάος» (1984), ίσως η καλύτερη ταινία των αδελφών Ταβιάνι, είναι μια σπονδυλωτή στη δομή της ποιητική μεταφορά διηγημάτων του Λουίτζι Πιραντέλο, που με αφορμή λαϊκούς μύθους και παραδόσεις, επιχειρούν να προσεγγίσουν πώς επιδρά το φεγγάρι στους ανθρώπους.

Οι ταινίες «Ο Σαν Μικέλε είχε έναν κόκορα» (1973), «Αλονζανφάν» (1974), «Πατέρας Αφέντης» (1977), «Το Λιβιάδι» (1979), «Η Νύχτα του Σαν Λορέντζο», «Χάος», «Καλημέρα Βαβυλωνία» (1987) αναδεικνύονται σε μια σειρά από λυρικές, συγκινητικές και μεγαλειώδεις οπτικές συμφωνίες που σχολιάζουν πολυδιάστατα το τέλος μιας εποχής, των προσδοκιών και των κατακτήσεών της.

Έχουν γυρίσει περισσότερες από 20 ταινίες για την τηλεόραση και τον κινηματογράφο από τη δεκαετία του 1960, και συνεχίζουν ακόμη, με αποκορύφωμα τη βράβειυσή τους το 2012 στο Φεστιβάλ Βερολίνου με τη Χρυσή Άρκτο Καλύτερης Ταινίας για το ντοκιουντράμα «Ο Καίσαρας πρέπει να πεθάνει» (2012). Είναι υπεύθυνοι για μερικές από τις καλύτερες ταινίες του ευρωπαϊκού κινηματογράφου του 20ού αιώνα.

Θεωρούνται οι τελευταίοι μεγάλοι auteurs του άλλοτε κραταιού ιταλικού κινηματογράφου. Στην καριέρα τους έχουν κερδίσει βραβεία στα Φεστιβάλ Καννών, Βενετίας, Βερολίνου, Μόντρεαλ, Μόσχας, Βαγιαδολίδ, κ.ά.

Στις 26 Φεβρουαρίου 2015 προβλήθηκε στις αίθουσες η τελευταία μεγάλου μήκους ταινία τους «Θαυμάσιος Βοκάκιος» («*Maraviglioso Boccaccio*»).